

MARTTI LUTHER

Uskollisen palvelijan tuoma siunaus

Nyt seuraa palvelijan varustaminen matkaan. Käy ilmi, että Abraham on asettanut tämän palvelijan perheenpään asemaan sijastansa. Jos tämä on ollut todella hurskas, Jumalan tunteva ja häneen uskova, on suorastaan ihme ja Jumalan suuri onni, että hänellä on ollut tällainen palvelija, jonka haltuun hän saattoi uskoa talonsa ja perheensä ja asettaa hänet sen vertaiseksi herraksi kuin Joosef oli Egyptiin kuninkaan hovissa.

Aivan suurenmoinen lahja on, jos jollakulla kodissaan on uskollinen palvelija tai palvelijatar. Koko maailman valittaa palveluskunnan kelvottomuutta ja huonoutta, ja se on Jumalan kirousta, joka päivästä päivään lisääntyy, koska me olemme suruttomat, halveksimme Jumalan sanaa emmekä rukoile. Siitä syystä pahoja ja jumalattomia rangaistaan tällä tavoin. Kunnon ihmisille tämä onnettomuus merkitsee harjoitusta ja vaivaa, niin kuin muutkin vastukset.

Niillä, jotka ovat todella siunattuja, on kaikkea mahdollista, ja

heillä on myös joku uskottu Elieser, joka huolehtii luotettavasti ja oikein omaisuudesta. Siirak sanoo: "Jos sinulla on yksi palvelija, olkoon hän niin kuin sinä itse. ... sillä sinä tarvitset häntä niin kuin itseäsi" (Siir. 33.31). Sellainen oli Elieser, jolle tämä suuri kantaisä uskoi talonsa hallinnon. Hänen täytyi varmasti olla täysin pyhä ja täynnä Pyhää Henkeä; kenties hän myöhemmin sai vapautetun aseman, mutta tässä häntä vielä mainitaan orjaksi. Aivan uskomaton oli siis se siunaus, jota Jumala tälle huoneelle osoitti. Ensiksi suomalla varoja ja rikkautta. Toiseksi antamalla uskollisia orjia ja palvelijoita. Kolmanneksi seuraan nyt yljän ja morsiamen siunaus.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 391-392. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

(Huom. Tässä kohdassa opetetaan uskollisen palvelemisen arvoa. Sitä voi hyvin soveltaa mille tahansa elämänalueelle. Tekstissä mainittua orjuutta ei pidä ymmärtää niin, että orjuutta ilmiönä puolustettaisiin. Toimitus)

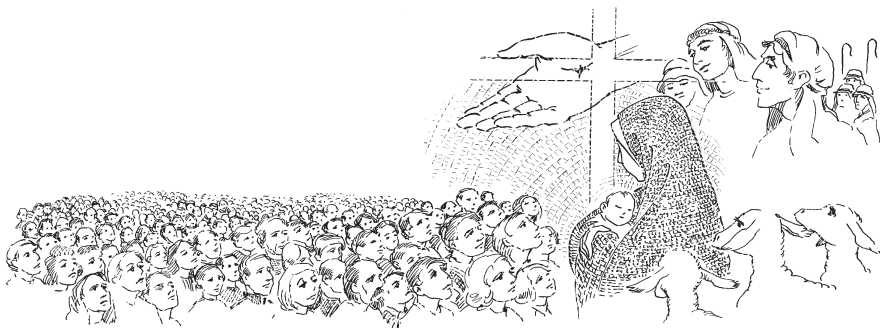
Kristuksen ylösnousemus – seurakunnan toivon perustus

Pääsiäisjuhla lähestyy jälleen. Tämä juhla virkistää mieltämme. Se tuo iloa sydämiin. Pääsiäisen aikaan liittyy myös kevään eteneminen, mikä virkistää mieltä myös maallisesti.

Pääsiäisjuhlassa tärkeintä on, että Jeesus nousi ylös kuolleista. Tapahtui valtava ihme. Herra, joka oli antanut henkensä, nousi ylös haudasta. Vaikka opetuslapset olivat kuolleet Vapahtajan nimenomaisen ennustuksen tästä asiasta, he eivät ensiksi käsittäneet sitä. Heille piti erityisesti ilmoittaa, että näin on tapahtunut.

Pääsiäisjuhla merkitsee sitä, että meillekin erityisesti ilmoitetaan ja teroitetaan Jeesuksen ylösnousemista. Tämä asia on Jumalan lapsen ja koko seurakunnan toivon perustus.

Jeesuksen ylösnousemus tuo ensiksi jokaiselle varmuuden syntien sovitukselta. Kun synty painaa tuntoa, on välttämätöntä löytää oikea apu. Tuo apu on siinä, että Jeesuksen haavat, kärsiminen, hänen kokemansa pilkka ja kuolema tapahtuivat siksi, että sinun syntisi olivat hänen päälleen. Ajattele kärsivää Vapahtajaa juuri tällä tavoin. Syntisi ovat kauhistavat, koska Jeesuksen täytyi niin kärsiä. Vapahtajasi on laupias, koska hän ei väistänyt kärsimystä, vaan kantoi syntisi. Hän on voittaja, sillä hän nousi kuolleista. Siitä tiedät varmasti, että syntisi ovat sovitetut. Usko ne anteeksiannetuiksi Jeesuksen nimessä. Elä tässä uskossa ja taistele syntiä vastaan, ettet ehdoin tahdoin haavoittaisi tuntoaasi.

Jeesuksen ylösnousemus tuo toiseksi varmuuden ruumiin ylösnousemuksesta ja iankaikkisesta elämästä. Vapahtaja mursi kuoleman vallan. Tosin sillä on sinuun nähden se valta, että joudut kohtaamaan ajallisen kuoleman. Kuitenkin Kristuksen ylösnousemus todistaa sen, että kuoleman varsinainen syy, synti, on voitettu. Niinpä hänen ylösnousemuksensa merkitsee sitä, että saat saman osan hänen kanssaan. Ajallinen kuolema ei voi sinua vahingoittaa, vaan se on portti iankaikkiseen elämään. Taivaassa saat iloita Herrasi kanssa kirkastetussa ruumiissa.

Jeesuksen ylösnousemus on myös seurakunnan ja sen toivon perustus täällä ajassa. Maallisessa mielessä evankeliumi kohtaa paljon vastustusta. Sitä tulee avoimesti niin, että Jumalan sanan saarnaa ulkonaisestikin vastustetaan. Sitä tulee siinä mielessä, että evankeliumia sekoitetaan muihin oppeihin. Sitä tulee siten, että evankeliumin tärkeys ja välttämättömyys halutaan haudata maallisten asioiden alle. Kaikkea tätä tulee sekä epäuskoisesta maailmasta että omasta lihastamme.

Kristuksen ylösnousemus vakuuttaa evankeliumin voimasta. Se pyyhkii pois synnin niin, että maailmaan erehtynyt saa palata ja omistaa rauhan. Kristuksen ylösnousemus on tae siitä, että sen saarnalla on voimansa maailman loppuun saakka. Vastustus ja pettymykset voivat olla kovia. Kuitenkaan mikään ei voi estää sitä, että evankeliumi tulee saarnatuksi kaikessa maailmassa. Se herättää uskoa ja näin kokoaa ihmisiä iankaikkiseen autuuteen.

Kristitty, iloitse siis pääsiäisestä. Usko syntisi anteeksi Kristuksen tähden. Omista jo nyt lohdullinen varmuus iankaikkisesta elämästä. Pidä omalta osaltasi evankeliumin julistusta yllä niin, että käytät sitä omakohteisesti ja tuet sen saarnaa ja opetusta sielujen autuudeksi.

Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa

Joh. 19:25-30: *“Mutta Jeesuksen ristin ääressä seisoivat hänen äitinsä ja hänen äitinsä sisar ja Maria, Kloopaan vaimo, ja Maria Magdaleena. Kun Jeesus näki äitinsä ja sen opetuslapsen, jota hän rakasti, seisovan siinä vieressä, sanoi hän äidilensä: “Vaimo, katso, poikasi!” Sitteen hän sanoi opetuslapselle: “Katso, äitisi!” Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa. Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, että kirjoitus kävisi toteen: “Minun on jano.” Siinä oli astia, hapanviiniä täynnä; niin he täyttivät sillä hapanviinillä sienen ja panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa eteen. Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: “Se on täytetty”, ja kallisti päänsä ja antoi henkensä.” (Pitkäperjantai, 2. vuosikerran evankeliumi)*

Kalliit kristityt Vapahtajassa Jeesuksessa Kristuksessa! Herramme huusi ristillä: “Se on täytetty.” Tämä on Jumalan sana meille ja kaikille. Täytetyt ovat ennustukset. Täytetyt ovat Jumalan lain vaatimukset syntien sovituksesta. Täytetty on meidän lunastuksemme. Kun Vapahtaja on antanut henkensä, on tullut kokonaan valmiiksi kaikki se, mitä meidän autuutemme tarvitaan.

Jumalan sanalla: “Se on täytetty.” on myös meihin soveltuva vastaava sanansa Raamatussa. Kun apostoli Paavali julisti Kristuksen täytettyä työtä, hän sanoi: “Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.” Näin apostoli osoittaa, että tuon täytetyn työn, syntien sovituksen on määrä olla meidän sydämemme ravintona ja autuutenamme.

Tahdomme tänään tarkastella, miksi me tarvitsemme syntien sovitusta, mitkä voisivat olla esteinä sen uskomi-

selle ja kuinka voimme saada sielullemme pysyvän rauhan uskomalla Vapahtajan armotyöhön.

1. Tarvitsemme syntien sovitusta, koska luonnostamme olemme Jumalan vihollisia

Tänä päivänä on vallalla ajatus, että ihminen olisi luonnostaan hyvä ja Jumalalle kelvollinen. Ajatellaan, että ihminen ponnistuksillaan ja teoillaan voisi ikään kuin herättää itsessään uinuvan hyvyuden ja näin saada rauhan Jumalan kanssa. Maailma tänä päivänä ajattelee, ettei ole edes niin tarkkaa, millaiseen Jumalaan uskotaan. Elämme ympäristössä, joka kuvaannollisesti ja osin jo näkyvästikin muistuttaa Ateenaa, jossa Paavali saarnasi. Oli erilaisia temppeleitä ja muistomerkkejä jumalille, vieläpä ”tuntemattomalle jumalalle”. Ihmisen luontainen ajatus on kiivetä ikään kuin alhaalta ylöspäin Jumalan luokse.

Tämä tie on kuitenkin väärä. Ei ihmisellä ole tuollaista kykyä. Me olemme syntyneet vailla jumalanpelkoa, vailla rakkautta ja uskoa häneen. Meitä ei voi auttaa kehittyminen kohti jumaluutta, ei itsessämme olevan kuvitellun hyvyuden herättäminen ja kasvattaminen, vaan ainoastaan syntien sovitus. Voi sitä, joka kulkee oman hurskauden luulossa ja siinä toivossa, että voisi itse pelastaa itseään. Hän vaeltaa synnin vallassa, vailla käsitystä siitä, että tarvitsee Jumalan armoa. Tuollainen uskonnollisuus työntää pois luotaan Vapahtajan sanan: ”Se on täytetty.” Täytymystä etsitään silloin aivan muualta kuin Jumalan sanasta. Tämän vastakohtana meillä tulee olla tieto ja tun-

nustus siitä, että me tarvitsemme toisen, nimittäin Kristuksen täytettyä työtä autuudeksemme.

2. Esteitä Kristuksen armotyön uskomiselle

Tänäkin pitkäperjantaina meidän on todellisuudentajuisesti pantava merkille se, että luultavasti suurin osa maailman ihmisistä elää ilman turvaa Vapahtajassa. Jumalan sana sanoo nuo kalliit asiat: ”Se on täytetty” ja ”Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa”. Tästä huolimatta todennäköisesti vain pieni osa ihmisistä uskoo. Mikä on tähän syytä? Miksi ihmiset eivät taivu uskomaan? Miten voimme välttää tätä vakavaa, kaikkein vakavinta kiusausta olla uskomatta Vapahtajaan?

Ensimmäinen, tänä aikana ehkä tavallisin syy on kuvitelma syntien olemattomuudesta tai vaarattomuudesta. Ajatellaan välinpitämättömästi, että kaikki on ollut niin kuin ennenkin, kunnan ihminen selviää tavalla tai toisella elämästään, nyky-Suomessa useimmat varsin hyvin. Miksi pitäisi pelätä Jumalan vihaa? Jos elämässä tulee vaikeuksia tai ongelmia, tahdottaisiin turvautua vain maalliseen apuun, niin että saataisiin pahaa oloa pois. Maallisia apukeinoja sairauksissa tai elämän koettelemuksissa ei pidä väheksyä, ne voivat monesti olla suureksi hyödyksi. Mutta jos niihin turvaututaan siten, että ei etsitä apua syntien sovituksesta, joudutaan paholle harhateille. Se vaara, joka meidän on havaittava ja torjuttava, on turvautuminen tämän maallisen elämän kulkuun ja kuvitelma sen jatkumisesta loputtomiin. Sen sijasta on

tunnustettava: emme ole ansainneet mitään siitä maallisesta hyvästä, mikä meillä on, kerran se kaikki on poissa, emme voi turvautua siihen, vaan yksin Jumalan armoon.

Toinen syy olla uskomatta voi olla edelliseen nähden päinvastainen. Syn-
tiä tehnyt ihminen kauhistuu syntiään

sillä tavoin, että ei usko voivansa saada sitä anteeksi. Jos jollain synnillä on pitkäaikaisia maallisia seurauksia tai jos se on erityisen häpeällinen, voi kiusaaja uskotella, ettei sitä saisikaan anteeksi. Tällaisessa tilanteessa ihminen voisi ikään kuin käpertyä omaan huonouteensa ja syntiinsä. Mutta jos rik-

komus kääritään pelkkään synnin tunnustamiseen vailla uskoa, ei seurauksena ole muuta kuin epätoivo. Sellainen oli Juudaksen tie. Hän kulki kadotukseen, ei varsinaisesti syntinsä suuruuden tähden vaan epäuskonsa tähden, kun ei kääntynyt turvaamaan Kristukseen, joka antoi henkensä vihollistensakin puolesta. Varo tällaista tietä. On tosin tarpeellista ja välttämätöntä, että kadut syntiäsi Jumalan edessä, mutta muista, että katuvalle on apu Kristuksen sanoissa: ”Se on täytetty.”

3. ”Se on täytetty” antaa rauhan syntiselle

Vapahtajan sanat ”Se on täytetty”, antavat syntiselle rauhan. Nuo sanat muistuttavat siitä, että meidän syntiemme sovitus todella vaati Vapahtajan armotekoa. Tämä muistuttaa oman vanhurskauden tien kulkemisen vaarasta. Joka luulee voivansa luottaa voimaansa, viisautensa, terveyteensä tai mihin muuhun maalliseen tahansa, havaitkoon, että kaikki tämä on katoavaista. Ilman täytettyä syntien anteeksi-antamista ei ole toivoa. Mutta havaitkoon myös, että meidät syntiset on lunastettu synnin ja kuoleman alta. Kun Vapahtaja antoi henkensä, tulivat sovitetuiksi kaikki välinpitämättömyyden, kuvitellun oman hurskauden ja muidenkin väärin ajatusten synnit. Ei ole mitään pelättävää uskovalla.

Synnintunnon ja epätoivon kanssa kamppaileva saa myös olla turvassa. Jumalan Poika on sanonut: ”Se on täytetty.” Hänen työssään täytettiin sinun syntiesi maksu. Saatat tuntea niiden painoa sydämessäsi. Voi olla, ettet pääse niiden seurauksista tässä elämässä vapaaksi. Kuitenkin se on täytetty. Mi-

kään ei voi erottaa sinua Jumalan rakkaudesta, joka tuli meille Kristuksen armotyön myötä. Syntisi olivat hänen harteillaan, kun hän antoi henkensä. Hän maksoi ne. Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä merkinä siitä, että hän antoi voitollisen uhrin synneistäsi. Saat siis olla uskossa Vapahtajaan täysin vapaa synneistäsi, ei sinun niitä tarvitse kantaa.

Kun näin omistamme turvan Vapahtajan armotyössä, on osamme autuas. Saamme omistaa rauhan sydämeemme. Saamme voimaa rakastaa lähimmäistä Jumalan käskyn mukaan siinä asemassa, joka meillä on. Vapahtaja antoi Johannekselle tehtävän huolehtia äidistään. Näin hän osoitti pitävänsä omistaan huolen myös maallisesti. Siihen saamme luottaa. Ei hän meitä hylkää eikä jätä. Johanneksen saama tehtävä on myös esikuva. Meillä on omat kutsumuksemme. Yksi tärkeimmistä on se, että huolehdimme ikääntyvistä vanhemmistamme ja muista apua tarvitsevista läheisistä. Huolehtikaamme näistä ja muista osallemme tulleista asioista uskollisesti lähimmäisen parhaaksi ja Jumalan kunniaksi.

Kaikessa tässä on kilvoitusta ja taistelua. Mutta siihenkin kilvoitukseen antaa voiman meille ja läheisillemme Vapahtajan sana: ”Se on täytetty.” Ja hänen täytetyn työnsä varassa, siihen turvaten ja elämän mutkissakin uskoen, tulemme kerran otetuiksi autuuteen, jossa saamme liittää äänemme kiitosvirteen: ”Pelastus tulee meidän Jumalaltamme, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalta.”

Amen.

Kimmo Närhi

Marianpäivänä

Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä. (Luuk. 2:19)

Marianpäivällä ei ole mitään erikoista yhteyttä paastonaikaan. Sitä vietetään maaliskuun 25 päivänä*) sen tähden, että silloin muistetaan, miten enkeli ilmestyi Marialle ja ilmoitti hänelle, että hänestä oli tuleva Jeesuksen äiti. Koska Marianpäivänä huomioidaan Jeesuksen lihaantulemisen ensimmäinen hetki eli Hänen sikiämisensä Pyhästä Hengestä, Hänen syntymäpäivänsä, joulukuun 25., määrää milloin tätä päivää vietetään.

Mutta vaikka Marianpäivällä ei ole varsinaisesti mitään yhteyttä paastonaikaan, se voi kuitenkin palvella meitä paastonajan vietossamme johdattamalla mieleemme Marian, ‘Joka kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä.’ Näin meidänkin tulee tehdä paastonaikana — kätkeä paastonajan sanoma Jeesuksen kärsimyksestä ja kuolemasta sydämeemme ja tutkistella sitä sielä. Tämä on ainoa keino, jonka kautta voimme kuolla synnille ja herätä Kristuksen kanssa vaeltamaan uudessa elämässä.

Seuratkaamme siis Marian esimerkkiä tulevien viikkojen aikana ja aina. Älkäämme lukeko Raamattua vain tavan vuoksi, älkäämme kuunnelko Sanaa vain korvillamme, vaan ottakaamme Sana vastaan uskovin sydämin. Kätkekäämme se sydämessämme, että se voisi meissäkin tuottaa hedelmää, voisi vahvistaa uskoamme, kasvattaa meitä rakkaudessa, Jumalan arnessa, Jeesuksen tuntemisessa ja pyhässä elämässä.

*“Sun sanas kätke sydämeeni
Ja tule sinne asumaan
Oi Jeesus, paras paimeneni,
Mua Henkes anna johtamaan
Sun Sanas valkeudessa
ja elämässä uudessa.”*

VK 1938, n:o 212:2.

Rupert Efraimson

*) Nykyisin Marianpäivä on kalenterissa liikkuva juhlapäivä ja aina sunnuntaina. Kirjoitusvuonna, 1984, se osui perinteiseen maaliskuun 25. päivään.

Jeesuksen ylösnousemisen merkitys

Kristillinen kirkko on aina ja kaikkialla yksimielisesti tunnustautunut siihen, että Jeesus nousi ruumiillisesti kuolleista. Tämä asia lausutaan kaikissa kolmessa pääuskontunnustuksessa eli apostolisessa, nikealaisessa ja Atanasioksen uskontunnustuksessa. Tahdomme nyt painaa mieliimme kolme asiaa, jotka tiedämme varmoiksi Jeesuksen ylösnousemuksen perusteella.

1. Koko maailman syntivelka on sovitettu

Jeesuksen ylösnousemus merkitsee ensiksi varmaa vakuutusta siitä, että koko maailman syntivelka on maksettu. Hän kärsi ja kuoli meidän ja kaikkien ihmisten syntien tähden. Hän oli sovitusuhrin meidän edestämme.

Päinvastoin kuin Vanhan testamentin aikaiset uhrieläimet jäivät kuoleman valtaan ja maatuivat, Jeesus nousi ylös kuolleista. Tämä osoitti, että hänen kuolemansa ei ollut enää mikään lupaus tai vertauskuvallinen tapahtuma, vaan juuri tuon kuoleman kautta Jumala sovitti koko maailman syntivelan.

Jeesuksen ylösnousemus on vakuutus siitä, että syntivelka on sovitet-

tu. Apostoli Paavali kirjoitti: *“joka (Kristus) on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden.”* (Room. 4:25) Kun Isä herätti Jeesuksen kuolleista, hän näin osoitti, että hänen sovitustyönsä oli pätevä.

Kun siis tunnustamme, että Kristus nousi kuolleista, tunnustamme samalla, että jokaisen ihmisen kaikki synnit ovat sovitetut. Tämä on varma turva omakohtaiselle uskolle. Tämä on myös evankeliumin julistuksen ydin ja pääasia.

2. Odotamme ruumiin ylösnousemusta

Uskontunnustuksessa lausumme myös, että uskomme ruumiin ylösnousemukseen. Tämä perustuu Kristuksen ylösnousemukseen. Hän nousi kuolleista esikoisena. Tämä on tae siitä, että me uskossa häneen myös nousemme ruumiillisesti iankaikkiseen elämään.

Apostoli Paavali oli tarpeen erityisesti teroittaa tätä asiaa korinttolaisille: *“jos Kristuksesta saarnataan, että hän on noussut kuolleista, kuinka muutamat teistä saattavat sanoa, ettei kuolleitten ylösnousemusta ole? Vaan jos ei ole kuolleitten ylös-*

nousemusta, ei Kristuskaan ole nousut.” (1 Kor. 15:12,13) Seurakunnan keskuudessa oli epäselvyyttä tästä asiasta ja jopa vastaväitteitä ruumiin ylösnousemusta vastaan.

Kysymys ruumiin ylösnousemuksesta oli suuri asia. Sen kieltäminen olisi merkinnyt kolmenlaista onnettomuutta. Kristuksen ylösnousemus olisi tullut kielletyksi. Ylösnousemuksen kieltäjät olisivat kristillisen uskon ulkopuolella ja syntiensä vallassa. Tuollainen väärä usko tarkoittaisi vain maallisiin luottamista ja surkuteltavaa tilaa.

Apostoli Paavali torjui vastaväitteet vakavin sanoin. Samalla hän kuitenkin lohdutti: *”Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.”* (1 Kor. 15:20) Viimeisenä päivänä hän herättää omansa, tulee ruumiin ylösnousemus ja iankaikkinen elämä.

3. Kristuksen ylösnousemus kumoaa jälleensyntymisopin

Nykypäivänä on Suomessakin ilmeisen tarpeellista teroittaa kristillisen uskon ja jälleensyntymisopin välistä eroa. Jälleensyntymisopin mukaisesti ruumis kuolisi lopullisesti ja maatuisi.

Sielu jatkaisi elämäänsä jossain erilaisessa ilmenemismuodossa loputtomiin.

Raamatun ilmoitus on toisenlainen. Ei tule mitään uutta maallisen elämän ilmenemismuotoa. Siksi juuri tämä elämä on vakava asia. Elin aika on armonaikaa, jolloin evankeliumi julistetaan iankaikkiseksi elämäksi. On siis tärkeää juuri nyt uskoa evankeliumin opetus syntien anteeksiantamuksesta ja iankaikkisesta elämästä.

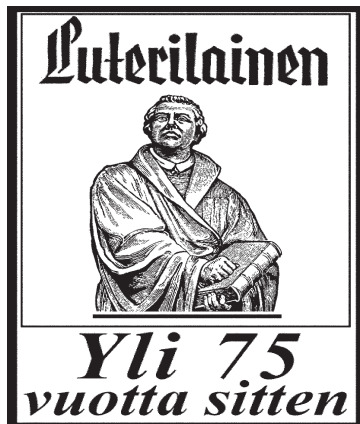
Ruumis ja sielu, jotka sinulla nyt ovat, tosin erkanevat ajallisessa kuolemassa. Tämä ei merkitse kuitenkaan lopullista eroa. Viimeisenä päivänä Kristuksen palatessa ruumis ja sielu yhdistyvät. Epäuskaisille tämä merkitsee tuomion ylösnousemusta. Kristuksen uskovalle ruumiin ylösnousemus merkitsee sitä, että se ruumis, jossa hän on elänyt, kirkastetaan. Tämä on uskojan toivon päämäärä, iankaikkinen autuus taivaassa. Se on paljon parempaa kuin väärä kuvitelma uudesta elämästä jossain maallisessa olomuodossa. Tai vaan kotiin pääseminen merkitsee kaikkien vaivojen loppua ja iankaikkista iloa Jumalan luona.

Kimmo Närhi

Rakastatko lähimmäistäsi Jumalan tahdon mukaisesti?

Jumala on kaiken rakkauden alkulähde. Hän on kohdistanut rakkautensa meihin langenneisiin ihmisiin ja ilmoittanut ja osottanut sen siinä, että antoi meille Vapahtajan. Tätä hän ei tehnyt meille ansiomme tähden, vaan sulasta armosta ja isällisestä laupeudesta, sillä hänelle ei kelpaa yhdenkään syntisen kuolema. Sitähän todistaa esim. tämä Herramme Kristuksen sana: “Sillä niin Jumala on rakastanut maailmaa, että hän antoi ainosyntyisen Poikansa, että kuka ikinä häneen uskoo, se ei hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän.”, Joh. 3:16. Ja apostoli Johanneskin kirjoittaa: “Siinä rakkaus on – ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi.”, 1 Joh. 4:10.

Olemme siis saaneet suuren armon ja täydellisen rakkauden osaksemme. Herramme Kristuksen viattoman kärsimisen ja kuoleman tähden ei Jumala meille enää lue syntejämme, vaan on ne anteeksi antanut. Uskon kautta omistamme sen ja meillä on silloin iankaikkinen elämä. Tämä Jumalan meille osoittama rakkaus, joka on meidät Kristuksessa uusiksi luomuksiksi tehnyt, syyttää sydämässämme kiitollisen *vastarakkauden* Jumalaan, ja se onkin hänelle mieluista. Hän tahtookin, että rakastamme häntä koko sielustamme, mielestämme ja sydämestämme. – Jos

Luterilainen 1-2- 1932

Jumala tulisi luoksemme samantapaisesti, kuin joku maallinen vieras, kyllä varmasti palvelisimme ja kunnioitaisimme häntä kaiken vointimme mukaan. Vaikkakaan Jumala ei tarvitse ulkonaista palvelustamme, ei hän silti sellaista palvelemista väheksy, vaan tahtoo sen kyllä toteutetuksi. – Mutta miten? – Siten, että palvelemme häntä *lähimmäisessämme*, jopa halvimmassa sellaisessa. Saman asian selittää Luther seuraavilla sanoilla: “Ennen kuin uskoon tulit, ei Jumala menetellyt kansasi ansiosi, vaan armon mukaan. Hän antoi sinun tulla sanansa luo ja antoi sinulle synnit anteeksi. Mittaa nyt sinäkin muille ihmisille samalla tavalla. Mutta ellet sitä tee, käy sinulle niin, kuin sinä teet muille. Sinä et niitä suosii, niin ei Jumalakaan tahdo sinua suosia. Sinä tuomitset ja hylkää heidät, niin tahtoo Jumalakin sinut hyljätä ja tuomita. Meidän Herra Jumalamme panee niin suuren painon töihin lähimmäistä kohtaan, että hän tahtoo ottaa takaisin sen hyvän, jonka hän ennen on meille tehnyt, jos emme *mekin tahdo* lähimmäisillemme tehdä hyvää. Sillä

siis jos rakkauden kiellämme, näytämme selvään, ettei meillä olekaan uskoa ja että olemme vääriä kristityitä.” (Manna 25.1.)

Yleisiä opetuksia lähimmäisenrakkaudesta.

Tahdomme nyt tarkata Jumalan sanasta, mitä Jumala tästä asiasta on meille pyhänä tahtonaan ilmoittanut.

Apostoli Johannes, jota myös kutsutaan rakkauden apostoliksi, kirjoittaa meille: “Rakkaani, rakastakaamme toinen toistamma, sillä rakkaus on Jumalasta; ja jokainen, joka rakastaa, on Jumalasta syntynyt ja tuntee Jumalan. Ja tämä käsky meillä on häneltä, että joka rakastaa Jumalaa, hän rakastakoon myös veljeensä.” 1 Joh. 4: 7, 21. – Herramme Kristus käsknee meitä lähimmäisenrakkauteen sen esimerkin mukaan, jonka hän on meille antanut, sanoen: “Uuden käskyn annan minä teille, että rakastatte toinen toistanne, niin kuin minä olen rakastanut teitä; että tekin niin rakastaisitte toinen toistanne.” Joh. 13:34. Kuinka sitten Jeesus meitä rakasti? Hän antoi henkensä vihollistensa edestä, lunasti vainoojansa ja pilkkaajansa. Ei hän pyytänyt palkkaa itselleen, eikä kysynyt sitä, kuinka arvollisia me mahtaisimme olla niin suuren lahjan saadaksemme, vaan kaikkensa hän antoi mielellään. Sen johdosta sanookin apostoli Paavali: “Vaeltakaa rakkauksessa, niin kuin Kristuskin rakasti meitä ja antoi itsensä meidän edestämme lahjaksi ja uhriksi, Jumalalle suloiseksi tuoksuksi.”, Ef. 5:2. Monet luulevat, että rakkaus on samaa kuin lähimmäisensä juuri ja juuri sietäminen, mutta rakas Herramme on itse osoitta-

nut, että sellainen käsitys on aivan väärä.

Rakkauden vastakohta on viha, joka ilmenee maailmassa monella tavalla. Viha eli rakkauden puute on perkeleestä, joka on vihan isä, sillä se on ollut murhaaja alusta asti. Se ei siedä rakkautta mainittavankaan, vaan tahtoi hävittää sen olemattomiin ja koettaakin kaikkensa kylmentääkseen rakkauden sydämistämme. Ja turmeltunut luontomme eli vanha ihmisemme on sille altis ja kuuliainen liittolainen, joka mielellään turmelisi koko Jumalan istutuksen, jos se vain valtaa saisi.

Sitä estää Pyhä Henki, joka ylläpitää ja vaikuttaa rakkauden uskoviissa: “Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen”, Gal, 5:22, Samoin opettaa Pyhä Henki apostoli Paavalin kautta edelleen, millainen rakkaus on ja millainen sen tulee olla: “Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä, rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei lue kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee totuudesta; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii.” 1 Kor. 13:4-7. Rakkauden käskystä sanookin Herramme Kristus, että se on “suurimman käskyn vertainen”. (Mt 22:37-39) Ja apostoli Paavali sanoo vielä, että “kehottamisen päämäärä on rakkaus puhtaasta sydäimestä ja hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta.” 1 Tim. 1:5.

Jos rakkaus puuttuu, on kaikki uhrautuvaisuus ja suurinkin lahja mitä-

tön ja Jumalalle kauhistus. (Vert. 1 Kor. 13:1-3) – Vaikka rakkaus sekä sydämessä tunnettuna että teossa osotettuna on niin mieluinen asia Jumalalle, on sydämemme siihen aivan hitaasti taipuvainen ja oppivainen. Sentähden Jumalan sana niin monessa kohdassa opettaa Kristuksen rakkaita armolapsia siihen: “pukeutukaat rakkauteen, joka on täydellisyyden side.” (Kol. 3:14b; ja “tavoitelkaat rakkautta”. 1 Kor. 14:1a.- Mitä sanoo sydämemme tähän? Yhtyykö se Jumalan armollista apua rukoillen siihen, että niin, juuri niin se asia olkoon minunkin kohdallani!? – Vai nouseeko sydäimestä ehkä vastahakoisuus ja puolustelu, että “kyllä sitä rakkautta riittää vähemmästäkin tavoittelusta”!? Niin ei kuitenkaan Jumalan sana opeta, vaan se käskee meitä tulemaan yltäkyläisiksi rakkaudessa; “Ja sitä minä rukoilen, että rakkauteen yhä enemmän ja enemmän kasvaisi tiedossa ja kaikessa hienotunteisuudessa” Fil. 1:9; ja: “Herra antakoon teille yhä enemmän ja runsaammin rakkautta toisianne kohtaan ja kaikkia kohtaan.” 1 Tess. 3:12.

Rakkaus ei ole sellaista, että sitä sopisi noudattaa vain silloin tällöin, kun se muka olisi sopivaa tai huvitta-

vaa tai hyödyllistä tai vain hetkellisesti, vaan kristittyjen tulee siinä alati pysyä aivan samoin kuin he alati tarvitsevat ja haluavat saada nauttia Jumalan armoa ja synnit anteeksi antavaa rakkautta. Niin siis lähimmäisenrakkauden osottamisessa on jokainen elämän hetki aivan sopiva hetki. Tämänkin lausuman vahvistaa raamattu: “*pysykaa veljellisessä rakkaudessa*”. Hebr. 13:1. –

Edellä sanotussa taidossa ei kukaan meistä ole mestari tai täysin oppinut, vaan päinvastoin täytyy meidän tunnustaa olevamme kaikissa kohdissa puuttuvaisia. *Tämä murheellinen yleistila ei kuitenkaan ole kenellekään mikään puolustus*. Emme siis saa tyytyä siihen, että asiat ovat niin kuin ovat, tai epätoivoisina jättäytyä toimettomiksi, sillä apostoli Paavali kirjoittaa: “*valvokaamme toinen toistamme innostuttaaksemme toisiamme rakkauteen ja hyviin tekoihin*.” Hebr. 10:24; ja vielä: “*tapahtukoon kaikki teillä rakkaudessa*”. 1 Kor. 16:14. Teeskentely ei siinä voi tulla kysymykseen, sillä sellainen ei juuri onnistukaan. Tosin sellaista paljon yritetään, mutta siihen sanoo sana: “*olkoon rakkauteen vilpittönnä*”, Room. 12:9.

R. G. Wegelius (jatkuu)

Kaksi suurta tapahtumaa

Hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut. 2 Kor. 5:15.

Kehottaessaan meitä elämään Jeesukselle apostoli Paavali vetoaa kahteen suureen tapahtumaan: Jeesuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Tulevien päivien aikana me erityisesti muistamme näitä tapahtumia. Suokoon Jumala, että niiden muistaminen synnyttäisi meissä suuremman halun elää Vapahtajallemme ja antaisi meille voimaa siihen.

Jeesuksen kuolema

Jeesuksen kuolema tapahtui Golgatalla. Siellä hänet naulittiin ristinpuuhun. Hän ei kärsinyt ja kuollut omien syntiensä tähden, koska hän ei ”syntiä tehnyt” eikä hänen ”suussansa petosta ollut”. Hän kuoli ”kaikkien edestä”, toisin sanoen kaikkien syntisten ihmisten edestä. Meidät oli näet tuomittu

kuolemaan ja iankaikkiseen kadotukseen syntiemme tähden. Mutta hän tuli ihmiseksi, että hän voisi meidän sijaisemme täyttää lain, kärsiä iankaikkisen rangaistuksemme ja kuolla. Ja koska hän oli Jumalan Poika, hän jaksoi elämällään ja kuolemallaan maksaa meidän ja kaikkien ihmisten puolesta täyden lunastushinnan ja sovittaa meidät Jumalan kanssa.

Ennen kuolemaansa Jeesus sanoi: "Se on täytetty." Nämä sanat merkitsivät sitä, että ihmisten syntivelka oli täydellisesti maksettu. Hänen kuolemansa hetkellä tempelin esirippu repesi keskeltä kah tia. Tämäkin osoitti, että synnin väliseinä oli poistettu. Jeesus oli avannut syntisille taivaan portit.

Emmekö me ilomielin eläisi hänelle, joka kuolemallaan sai aikaan iankaikkisen pelastuksemme!

Jeesuksen ylösnouseminen

Pelastuksemme on varma, sillä Jeesus myös nousi ylös kuolleista. Kolmantena päivänä naiset kiirehtivät haudalle, jonne Jeesuksen ruumis oli pantu ja löysivät tyhjän haudan. Siellä enkeli sanoi heille: "Älkää peljätkö, sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu. Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niin kuin hän

sanoi." Vapahtajamme ei jäänyt hautaan. Hän nousi ylös ja elää! Tämä merkitsee sitä, että Jumala on hyväksynyt Poikansa sovintouhrin. Paavali kirjoittaa: "Kristus on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden." Hänen ylösnousemuksensa merkitsee myös sitä, että hänen sanansa on totta. Ennen kuolemaansa hän sanoi: "Minulla on valta antaa henkeni ja minulla on valta ottaa se takaisin." Hän otti sen takaisin, kun hän nousi ylös kuolleista. Hänen sanansa pitivät paikkansa. Saamme niihin luottaa. Ja koska hän nousi ylös ja elää, niin jokainen joka uskoo häneen nousee kerran iankaikkiseen elämään. Paavali sanoo: "Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista esikoisena kuoloon nukuneista." Kun me uskossa Jeesukseen kuolemme, mekin nousemme iankaikkiseen elämään. Uskomme ei ole turhaa. "Joka uskoo minuun", sanoo Jeesus, "ei ikinä kuole."

Viettäkäämme pääsiäistä kiitollisin sydämin ja ilomielin. Ja osoitakaamme kiitollisuuttamme elämällä hänelle, joka on kuollut edestämme ja ylösnoussut.

Rupert Efraimson

Vesä

Luterilainen - Lastenosasto

KEVÄT 2009

Lue Matt.28:1-10!

Pastorin kirje

Tunnusta Jeesuksen nimeä

Pääsiäisen aikoihin kuulemme jälleen Jeesuksen kärsimyksestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta. Nämä ovat kaikkein tärkeimpiä asioita, mitä maailmassa on. Jeesuksen kuolemasta tuli syntivelkamme maksetuksi. Ylösnousemuksellaan hän osoitti, että hän on voittanut kuoleman. Näin tie iankaikkiseen elämään, ihanaan taivaan kotiin, on avattu meillekin.

On Jumalan tahto, että uskot Jeesukseen ja tunnustat hänen nimeään. Tässä uskossa ja tunnustuksessa opetuslapsi Pietarin esimerkki auttaa sinua. Ensiksi tuo esimerkki oli varoittava. Pietari ensin luotti itseensä ja omiin voimiinsa. Hän ajatteli, että hän aina pysyy lujana uskossa. Kun Jeesusta ristiinnaulittiin, häneltä kysyttiin, tunsiko hän Jeesuksen. Pietari tajusi, että jos hän vastaisi myöntävästi, hänellekin voitaisiin tehdä pahaa. Pietari pelästyi ja kielsi Jeesuksen. Näin kävi siksi, että Pietari luotti itseensä ja ajatteli vain järkensä mukaisesti.

Myöhemmin Pietari sai kuulla, että Jeesus oli noussut kuolleista. Se Jeesus, joka oli häntä opettanut, oli itse voittanut kuoleman vallan. Hän oli kärsinyt paljon enemmän kuin Pietari oli edes pelännyt. Jeesus oli kokenut hirvittävät tuskat ja antanut henkensä. Mutta tämä kaikki oli päättynyt ylösnousemukseen.

Pietarille selvisi, että hänenkin syntinsä olivat sovitettut. Hänen pelkonsa, kieltämisensä ja kaikki pahat teot oli Jeesus maksanut. Jeesus otti hänet jälleen rakkaaksi opetuslapseseen.

Tämän jälkeen Pietari tunnusti Jeesuksen nimeä. Hän ei enää pelännyt, vaan julisti kaikille sitä syntien sovitusta. Ei ainoastaan Pietarin, vaan kaikkien ihmisten synnit, oli annettu anteeksi.

Sinulla ei ole samanlaista tehtävää kuin Pietarilla. Kuitenkin Jumala tahtoo, että uskot häneen ja tunnustat hänen nimeään omassa ympäristössäsi. Iloitse siis siitä, että Jeesus on antanut syntisi anteeksi ja avannut sinulle tien taivaaseen. Kerro toisillekin, että näin hän on myös heitä rakastanut ja uskossa Jeesukseen jokainen pääsee perille taivaaseen.

Kimmo Närhi

Jeesus Vapahtajamme

Vesa-lehti 1981, VA

*Getsemanen puutarhassa
Jeesus rukoili,
siellä vihamiesten joukko
hänet vangitsi.
Ruuskittuna, pilkattuna
Jeesus vaikeni,*

*orjantappurainen kruunu
häntä haavoitti.
Ristintielle raskahalle
Jeesus tuomittiin,
ristinpuuhun korkealle
hänet naulattiin.*

*Jeesus kuoli ristillänsä,
hautaan kannettiin.
Meidän, syntisien tähden
kärsiä sai niin.
Kolmantena aamuna nyt
hauta tyhjä on.*

*Jeesus nousi kuolemasta
jälleen elohon.
Jeesus elää ainaisesti
taivaan kodissa.
Meidätkin hän kuolemasta
kutsuu luoksensa.*

Jerusalemiin

Luukas kertoo

Herran Jeesuksen vaellus täällä maan päällä oli päättymässä. Raamattu kertoo: Jeesus otti tykönsä ne kaksitoista ja sanoi heille: “Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja kaikki on täysin toteutuva, mitä profeettain kautta on kirjoitettu Ihmisen Pojasta. Sillä hänet annetaan pakanain käsiin, ja häntä pilkataan ja häväistään ja syljetään. Ja ruuskittuaan he tappavat hänet, ja kolmantena päivänä hän nousee ylös.” Näin kerrotaan Luukkaan evankeliumissa. (Luuk.18:31-33)

Markus kertoo

Myös Markuksen evankeliumi kertoo samasta asiasta lisää näin: “Katso, me menemme ylös Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika annetaan ylipappien ja kirjanoppineitten käsiin, ja he tuomit-

sevat hänet kuolemaan ja antavat hänet pakanain käsiin.” (Mark.10:33) Edellisessä jakeessa kerrotaan vielä: “Ja he olivat matkalla, menossa ylös Jerusalemiin, ja Jeesus kulki heidän edellään, ja heidät valtasi hämmästys, ja ne, jotka seurasivat olivat peloisiaan.”

Mutta jo kaksi kertaa aikaisemmin Markuksen evankeliumissa kerrotaan samasta asiasta: “Ja hän alkoi opettaa heille, että Ihmisen Pojan piti kärsimän paljon ja joutuman vanhinten ja ylipappien ja kirjanoppineiden hyljättäväksi ja tuleman tapetuksi, ja kolmen päivän perästä nouseman ylös.” (Mark.8:31) Ja myös yhdeksännessä luvussa Jeesus puhuu tulevasta kärsimyksestään, kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Sitten sanotaan: Mutta he eivät käsittäneet sitä puhetta ja pelkäsivät häneltä kysyä. Niin ymmärtämättömiä opetuslapsetkin olivat, vieläpä sen jälkeen, kun kaikki oli tapahtunut Vapahtajan sanojen mukaan. Muistathan Emmauksen tien kulkijat? Vasta kun Herra itse selitti heille tarkasti, mitä hänestä oli Vanhassa Testamentissa puhuttu ja ennustettu, he käsittivät nämä suuret tapahtumat. Niin tärkeää on tarkoin tutustua Pyhän Raamatun sanaan.

Johannes kertoo

Kaikissa evankeliumeissa on tarkkaan kerrottu tapahtumat Golgatalla, jonne Jeesus vietiin ristiinnaulittavaksi. Johannes kertoo, mitä tapahtui Jeesuksen kärsimyksen loppuvaiheessa, myös sen, mitä Vapahtaja puhui Maria-äidille ja hänelle itselleen.

“Mutta Jeesuksen ristin ääressä seisoi-
vat hänen äitinsä ja hänen äitinsä sisar
ja Maria, Kloopaan vaimo, ja Maria
Magdaleena. Kun Jeesus näki äitinsä ja
sen opetuslapsen, jota hän rakasti, sei-
sovan siinä vieressä, sanoi hän äidil-
lensä: “Vaimo, katso, poikasi!” Sitten
hän sanoi opetuslapselle: “Katso, äiti-
si!” Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hä-
net kotiinsa. Sen jälkeen, kun Jeesus
tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi
hän, että kirjoitus kävisi toteen: “Minun
on jano.” Siinä oli astia, hapanviiniä
täynnä; niin he täyttivät sillä hapan-
viinillä sienen ja panivat sen isop-
pikorren päähän ja ojensivat sen hänen
suunsa eteen. Kun nyt Jeesus oli ottanut
hapanviinin, sanoi hän: “Se on täytet-
ty”, ja kallisti päänsä ja antoi henken-
sä.”

SE ON TÄYTETTY

Nyt oli toteutunut se, mistä Raam-
mattu niin monin tavoin kertoo ja to-
distaa: Koko maailman syntivelka on
maksettu. Kaikkien ihmisten synnit on
sovitettu. Kenenkään ei tarvitse joutua
kadotukseen, jos uskoo Jeesukseen.
Näin sanoo Johannes Raamatussa:
“Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan
teille, ettette syntiä tekisi; mutta jos
joku syntiä tekeekin, niin meillä on
puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus,
joka on vanhurskas. Ja hän on meidän
syntiemme sovitus; eikä ainoastaan
meidän, vaan myös koko maailman
syntien.”(1.Joh.2:1,2)

Älä koskaan epäile Raamatun sa-
naa! Luepa vielä Apt.10:43! Pelkää
syntiä niin kuin myrkyä. Tunnusta se
aina Vapahtajalle. Näin myös sanoo
Johannes: “ Jos me tunnustamme
syntimme, on hän uskollinen ja van-
hurskas, niin että hän antaa meille syn-
nit anteeksi ja puhdistaa meidät kai-
kesta vääryydestä.” (1Joh.1:9) Miten
suuri vääryys onkaan, jos pilkataan Ju-
malan sanaa puheessa tai naureskel-
len. Niin tekivät Jeesuksen viholliset,
jotka myös olivat katselemassa, mitä
tapahtuisi Golgatalla.

Koululaisella on usein vaikeaa. Jos
hän vähänkin hyväksyy esim. kehity-
soppia mielessään, ajatuksissaankin,
hän menee Kristuksen vihollisten puo-
lelle. Varokaamme väärää opetusta ja
väärää harrastukia. “Valvokaa ja ru-
koilkaa, että ette joutuisi kiusauk-
seen,” sanoi Herra Jeesus opetus-
lapsilleen Getsemanessa.

Minulle on erikoisen tärkeä raama-
tunlause tämä, joka kertoo Kristuksen
sovitustyöstä näin: “Jumala oli Kris-
tuksessa ja sovitti maailman itsensä
kanssa eikä lukenut heille heidän
rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille so-
vituksen sanan. Samoin seuraavat
jakeet: 2Kor.5:19-21 ja 2Kor.6:1.
Opetellaan raamatunlauseita ulkoa.
Varmaan niin teemmekin, jos ne ovat
meille tärkeitä ja rakkaita. Tarvitsem-
me armon sanaa, kun Jumalan lain
sana on meille näyttänyt, kuinka syn-
tisiä luonnostamme olemme.

Tuomaksen vaikea viikko

Jälleen Johannes kertoo pääsiäis-tapahtumista: “Mutta Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssaan, kun Jeesus tuli. (Joh.20:19-23) Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: “Me näimme Herran.” Mutta hän sanoi heille: “Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko.”

Kahdeksan päivän perästä hänen opetuslapsensa olivat huoneessa ja Tuomas oli heidän kanssansa. Niin Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuna, ja seiso heidän keskellensä ja sanoi: “Rauha teille.”

Sitten hän sanoi Tuomaalle: “Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.”

Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: “Minun Herrani ja minun Jumalani!”

Jeesus sanoi hänelle: “Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!”

*“Ylistän Isää armosta,
kun Poikansa hän antoi.
Ylistän aina Jeesusta,
kun syntini hän kantoi,
kun minut kuolon kidasta ja
pahanhengen pauloista
Jumalan lapseks saattoi.”*

EP

Pääsiäinen

Kirkkovuoden suurimmat juhlat ovat joulu ja pääsiäinen. Jouluna Jeesus, Jumalan Poika syntyi ihmiseksi. Hän tuli maailmaan pelastamaan meidät. Pääsiäisenä Jeesuksen sovitustyö tuli valmiiksi. Hän nousi ylös kuolleista. Hän voitti kuoleman ja synnin vallan. Hän sovitti meidän syntimme. Hän elää ja nyt mekin saamme elää. Eikö ole ihanaa, että meillä on tällainen aarre! Juhlapäivät menevät ohi, mutta Jeesus on kanssamme joka päivä ylösnousseena Vapahtajana.

Pääsiäisenvietossa on monia perinteisiä tapoja niin kuin joulunkin vietossa. Kerron tässä, miten pääsiäistä vietettiin minun lapsuudenkodissani.

Kotini oli maalla. Meillä oli iso perhe, osa sisaruksista oli jo maailmalla, me nuoremmat vielä kotona. Juhlapyhiksi kaikkia perheenjäseniä odotettiin kotiin tuleviksi. Pääsiäiseksi siivottiin kodin kaikki kolkat. Vuodevaatteet tuuletettiin ulkona, lattiat pestiin, pölyt pyyhittiin. Myös sauna siivottiin. Sisälle haettiin pajunkissoja maljakkoon.

Äiti valmisti juhlaruokia. Erikoisin ruuista oli mämmi. Isä oli tehnyt koivun

tuohesta tuokkosia ja äiti kaatoi niihin tummanruskeaa taikinaa. Tuokkoset pantiin sitten uuniin, missä mämmi kypsyi hitaasti makeaksi.

Jonakin vuonna emokanan poikaset kuoriutuivat sopivasti pääsiäiseksi. Ne keltaiset untuvikot olivat tosi somia. Mutta vaikka kananpoikia ei ollutkaan meillä joka vuosi, äiti hankki aina munia pääsiäiseksi. Niitä keitettiin iso vadillinen ja me lapset saimme maalata ne kirjaviksi.

Heinäladosta oli suuri osa heinistä jo syötetty lehmille, joten siellä oli paljon tyhjää tilaa. Sinne isä laittoi keinun meille lapsille. Keinuun ei kuitenkaan saanut mennä vielä pitkäperjantaina. Äiti sanoi, että pitkäperjantaina pitää olla rauhallisesti kotona ja ajatella Jeesuksen kärsimystä, ei saanut mennä keinuun eikä kyläänkään. Mutta pääsiäisenä mitään ilonpitoa ei kielletty, silloin saimme keinnua mielin määrin.

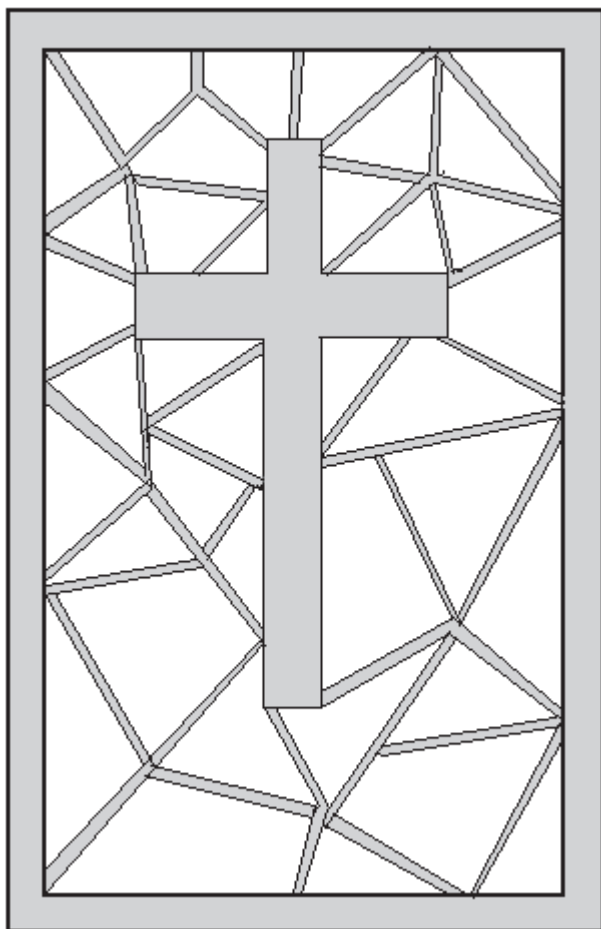
Näin minä opin lapsena, että pääsiäinen on ilon ja riemun päivä.

Tuula

ASKARTELUTEHTÄVÄ

Ota musta paksu paperiarkki tai mustaa kartonkia. Piirrä siihen keskelle risti. Jaa ristiä ympäröivä alue monikulmioihin. Jätä kaikille noin 5mm reunat. Leikkaa sitten monikulmioiden sisustat pois. Peitä reiät erivärisillä silkkipapereilla, jotka liimaat työn takapuolelle. Saat kauniin lasimaalauksen, jonka voit ripustaa ikkunaan. Saat kauniimman, jos maltat tehdä paljon pieniä kolmiota ja nelikulmioita ja sommittelet värit yhteensopiviksi.

Raamatun inspiiraatio on ihme

Kristuksen Kirkko uskoo elävään, todellisesti olemassa olevaan Jumalaan, joka on puhunut. Profeettojen ja apostolien välityksellä hän Pyhän Henkensä erityisestä vaikutuksesta antoi meille sanansa. Vaikka profeetat ja apostolit sekä ennen muuta Vapahtaja itse ovat puhuneet Hengessä paljon enemmän kuin mitä Pyhässä Raamatussa lukee, niin Raamattu on se sana, mikä on meille säilynyt ja tarkoitettu ja johon Jumalan on sitonut Kirkon. Se on kaikkine sanoineen ja asioineen syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta ja on siis Jumalan erehtymätön, arvovaltainen sana. Sen keskus on sanoma ristiinnaulitusta Kristuksesta ja hänen lunastustyöstään. Tämän ilosanoman ympärille rakentuu kaikki muu Raamatussa suloisessa sopusoinnussa. Sitä palvelevat keskeisemmin tai kehällisemmin kaikki muutkin asiat, jotka Jumala on nähnyt hyväksi mainita sanassaan, ovat ne sitten evankeliumin oppiin tai ajalliseen elämään, historiaan, luontoon tai muihin ei-uskonnollisiin asioihin liittyviä. Jokainen ihminen on Raamatun sanan alainen, ja hänet tuomitaan viimeisenä päivänä sen mukaan.

Raamatun inspiiraatio on ihme. Se on ihme aivan yhtä lailla kuin se, että Jumalan Poika otti synnittömän ihmisluonnon neitsyt Mariasta tulematta osalliseksi Marian syntisyydestä. Ihmeitä ovat sellaiset asiat, joissa taivaalliset, iankaikkiset, luomattomat voimat ja asiat murtautuvat tähän aikaan. Ihmeissä Jumala puuttuu tapahtumien tavanomaiseen kulkuun ja antaa niille tahtomansa kulun. On ihmeitä, joille voidaan löytää järkeen menevä selitys johonkin rajaan saakka, kuten varjon siirtymiselle taaksepäin Aahaan aurinkokellossa (2 Kun. 20:11; Jes. 38:8). Selittämättä kuitenkin jää, mistä profeetta osasi ennustaa tapahtuman ja kuinka vielä Aahas saattoi valita, kääntykö varjo eteenpäin vai taaksepäin. Sellaista ihmettä kuin Jumalan Pojan sikiäminen neitsyt Mariassa Pyhästä Hengestä ei voi selittää järjelle, koska siinä yliajallinen tulee aikaan, Jumala ihmiseksi. Se on vain uskottava. Kun Jumalan puhe ja ilmoitus on ottanut hahmonsä, muotonsä ja sanallisen asunsa Pyhän Raamatun kirjoituksissa, siinä Jumala on ilmoittanut sen, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut (1 Kor. 2:6–10). On turha alistaa tätä tapahtumaa järjen tutkittavaksi. Sen tutkiminen järjellä on mahdotonta. Se on uskon asia. Tässä on seurattava uskoen sitä, mitä Raamattu itse sanoo synnystä ja itsestään. Se on kristillisen Kirkon tie. Se on jokaisen uskovan turvallinen tie.

Jos joku ei usko inspiiraation ihmettä, miten hän voi uskoa niitä suuria, uskomme keskeisiä ihmeitä, joista profeetat ennustivat ja apostolit kertovat Pyhän Hengen innoittamassa sanassa? Niitä ovat Jumalan Pojan lihaan tuleminen ja ruumiillinen ylösnousemus, myös vanhurskauttavan uskon synty ja Kristuksen Seurakunnan kokoaminen kaikista kansoista.

Kertakaikkinen uhri

Raamattu sanoo Vapahtajan kuolemasta: “Hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhitetään.” (Hebr. 10:14)

Pääsiäisen lähestyessä kiinnitämme jälleen huomion Jeesuksen uhuriin meidän ja koko maailman syntien edestä. Vapahtaja on Välimies, jonka tähden nyt Uudessa liitossa julistetaan syntien anteeksiantamusta ilmaiseksi. Tätä ilosanomaa Jumala sitten tahtoo meidän käyttävän sydämemme lohduksi ja uskomme vahvistukseksi.

Raamatun puhe Kristuksen uhrista muistuttaa ensiksi siitä, että uhri oli välttämätön. Tänä päivänä monet ajattelevat, että mitään syntiä ja sen rangaistusta ei olisi olemassakaan. Niin luuleva elää välinpitämättömänä, sielunsa autuudesta huolehtimatta. Mutta Jumalan lain mukaan synnin palkka on kuolema. Jotta meillä voi olla rauha Jumalan kanssa ja iankaikkinen elämä, tarvitaan syntien sovitus. Tätä varten Jeesus tuli maailmaan ja sovitti maailman itsensä kanssa.

Toiseksi on huomattava, että ihmisten teot ja suurimmatkaan uhraukset eivät riitä autuuteen. Moni etsii turvaa tekojen uskonnosta. Omantunnon hädässä moni kysyy, mitä minun pitää tekemän, että pelastuisin. Eri opit ja omat ajatukset tuottavat sitten vaatimuksia teoista ja valheellisia lupauksia, että niillä saataisiin rauha Jumalan kanssa.

Tällä tiellä päästään kuitenkin vain joko väärään luuloon omasta hurskaudesta tai epätoivoon, kun Jumalan lakia ei kuitenkaan voida täyttää.

Syntiselle tulee avuksi Kristuksen täydellinen uhri. Hän on tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhitetään. Tämä on ihmeellinen lupaus. Miten voimme sen ymmärtää? Vain sillä tavoin, että Vapahtaja on täyttänyt kaiken, mitä meidän autuutemme vaaditaan. Hän on täyttänyt meidän puolestamme lain vaatimukset. Hän on antanut itsensä uhriksi ja näin kärsinyt meille kuuluvan rangaistuksen. Tästä syystä hänen vrensä on tuottanut meille puhdistuksen ja iankaikkisen autuuden. Lupaahan Raamattu: *“Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.”* Mitä sinun siis tulee ajatella omasta synnistäsi? Se on kyllä rikkomus Jumalaa ja hänen pyhää sanaansa vastaan. Mutta sen rikkomuksen on Jumalan Poika sinun puolestasi sovittanut.

Kun siis uskot Kristukseen omana Vapahtajanasi, olet pyhä ja puhdas. Olet syntien anteeksiantamuksen tähden taivaskelpoinen ja perit iankaikkisen autuuden. Usko Vapahtajan uhuriin Jumalan armotekona, jossa hän on pelastanut sinut sitä varten, että hänen omanaan pääset taivaaseen.

Kimmo Närhi

Oikeusprosesseista kirkon asioissa

Kuulemme välistä uutisia siitä, että joku kansankirkon konservatiivinen pastori on joutunut syytetyksi asiassa, jossa hän on sinänsä toiminut oikein. Useimmiten viime aikoina on ollut kysymys siitä, että pastori on kieltäytynyt toimimasta yhdessä naispastorin kanssa. On myös perustettu yhdistys *Siionin onni* sitä varten, että syytetyksi joutuneita pastoreita voitaisiin avustaa oikeudenkäyntikuluissa. Mitä tällaisista oikeudenkäynneistä pitäisi ajatella?

Tämä kysymys ei suinkaan ole irrallinen. Se liittyy kirkon tunnustukseen ja uskovien oikeuteen Jumalan sanaan. Jotta voimme ymmärtää asiaa sen oikeita taustoja vasten, on syytä kiinnittää huomiota uskonpuhdistuksen pääperiaatteisiin ja toisaalta uskonpuhdistuksen jälkeiseen historiaan maassamme. Tällä matkallamme tulemme myös kirkkolain muutokseen 1870, jonka vaikutus sekä ajankohtaisten oikeudenkäyntien että monien muiden asioiden taustalla on hyvin suuri.

Muistutan lukijaa kauempien tausta-asioiden osalta Luterilaisen 11-12/2008 kirjoituksesta *Tunnustuksellinen luterilaisuus ja kristityn vapaus*. Siinä toimme esiin seuraavia asioita:

Luterilaisen tunnustuksen pääperiaatteet

- Raamatun arvovalta
- Kristuksen armotyö Raamatun pääoppina
- näiden periaatteiden erottamattomuus

Kristityn oikeus ja velvollisuus pysyä Jumalan sanassa

- oikeus puhtaaseen Jumalan sanaan on jumalallinen, ei maallinen
- tämä oikeus on pienimmälläkin seurakunnalla
- uskova käyttää oikeuttaan puhtaaseen Jumalan sanaan seurakunnan yhteydessä
- puhtaassa Jumalan sanassa pysyminen sisältää väärän opin torjumisen

Uskonpuhdistuksen leviämisestä ja siitä luopumisesta

- uskonpuhdistus levisi Suomeen 1500-luvulla

- kansanopetus ja kirjallisuus levittivät evankeliumia
- järkeisopin vaikutus alkoi kasvaa erityisesti 1700-luvulta alkaen
- järkeisopin vaikutusta vastaan syntyi kansankirkon sisäisiä suuntauksia
- suuntaukset eivät kaikissa kohdin pitäytyneet luterilaisessa tunnustuksessa eivätkä torjuneet seurakunnista vääriä oppeja
- 1800-luvulla oli tottumus monenlaisiin oppeihin vakiintunut

Yllä esitetyt asiat luovat kuvaa tilanteesta, joka maassamme oli kirkkolain 1870 säätämisen aikoihin. Nämä taustat auttavat ymmärtämään, mistä tuossa laissa oli kysymys.

Vuoden 1870 kirkkolain tunnustuspykälä

1800-luvulle tultaessa ja tuon vuosisadan kuluessa monenlaisten oppien esiintyminen kirkossa oli jo vakiintunut asia. Tästä huolimatta kansankirkon ulkonaista yhteyttä haluttiin vaalia. Tätä taustaa vasten on ymmärrettävää, että oli tarve lieventää vanhoja Raamatun arvovaltaan ja luterilaiseen oppiin sitovia säädöksiä.

Lainsäädännöllisesti merkittävin asia oli kirkkolain muutos 1870. Aiempi kirkkolaki vuodelta 1686 velvoitti pysymään luterilaisessa tunnustuksessa ja sen opissa. Vuoden 1870 kirkkolaki ei enää pitäydy luterilaiseen oppiin vaan sana "oppi" jätettiin tarkoituksellisesti pois. Kirkkolain 1870 mukaan kansankirkko tunnustaa "... sitä kristillistä uskoa, joka, perustuen Jumalan pyhään sanaan, Vanhan ja Uuden Testamentin profeetallisiin ja apostolisiin kirjoihin, on lausuttu julki vanhimman kirkon kolmessa päätunnustuksessa sekä muuttamattomassa Augsburgin tunnustuksessa, ynnä muissa luterilaisen kirkon niin sanottuun Sovintokirjaan otetuissa tunnustuskirjoissa ja pitää tunnustuksen korkeimpana lakina sitä näissä tunnustuskirjoissa selvästi lausuttua järkähtämätöntä totuutta, että Jumalan pyhä sana on ainoa ohje, jonka mukaan kaikkea oppia kirkossa on tutkittava ja arvosteltava."

Vaatii hieman taustojen tuntemista ja perehtymistä, jotta voimme käsitellä, miksi tuollainen sanamuoto merkitsi tunnustuksen velvoittavuutta.

desta luopumista. Ensiksi vanhaan lakiin verrattuna sanan “oppi” poistaminen on vakava asia. Raamatun opetuksen mukaan usko ja oppi liittyvät yhteen. Usko turvaa Vapahtajaan ja näin ottaa vastaan syntien anteeksiantamuksen. Oppi tarkoittaa sitä, mikä on uskon sisältö. Jos puhutaan uskosta mutta halutaan luopua opista, joudutaan kysymään, mikä uskon sisältö tarkkaan ottaen on.

Kun Vapahtaja julisti evankeliumia, hän opetti myös oppia. Hän sanoi: “Minun oppini ei ole minun, vaan hänen, joka on minut lähettänyt. Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta, vai puhunko minä omiani.” (Joh. 7:16,17) Apostoli Paavali varoitti niistä, jotka opettavat oikeaa oppia vastaan: “Mutta minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä.” (Room. 16:17) Näin uskova ei milloinkaan halua laittaa omakohtaista uskoa ja sen sisältöä määrittelevää oppia toisiansa vastaan. Ne ovat sisäkkäisiä asioita. Opista luopuminen merkitsee vaaraa, että uskon sisältö vääristyy ja usko kokonaan sammuu.

On mitä todennäköisintä, että kirkkolain muutoksella 1870 haluttiin lainsäädännöllisesti vakiinnuttaa jo tuolloin vallinnut opillinen sekavuus ja antaa monenlaisille opeille vakiintunut asema. Uuden sanamuodon laatinut C. G. von Essen lausui yhtenä perusteluna muutokselle: “... Tunnustus ei siis tässä ole ehdottomasti ja auttamattomasti sidottu ’perusmääräyksiinkään’ tunnustuskirjoissa. Näissä kirjoissa selkeästi lausuttu uskonsääntöhän voipi tämän sanamuodon johdosta tulla tieteellisen tutkinnon alaiseksi ja jos raamatusta voin näyttää perustuksen poikkeavaan uskomiseeni niin saan edelleen nauttia oikeuttani käydä hyvänä luterilaisena, kun on ’tunnustuksen korkeimman lain’ suojassa.” (Pietilä, A. Taistelu apostolisesta uskontunnuksesta. Helsinki. 1912. s. 31).

Vuoden 1870 tunnustuspykälä käytännössä merkitsee sitä, että luterilaisen tunnustuksen vastaisiakin oppeja saa opettaa. Näin on käytännössä tapahtunut. Kansankirkon papiston keskuudessa on vanhastaan ollut esimerkiksi sellaisia, jotka kieltävät kasteessa tapahtuvan uudestisyntymisen ja opettavat tuhatvuotissoppia. Uudemmat tiedot Vapahtajan neitsyestä syntymisen ja ylösnousemuksen kyseenalaistamisesta ovat tietysti räikeämpiä. Tunnustuksen kannalta perusta on kuitenkin sama. Raamatuntutkimuksen tuloksena on päädytty tuollaisiin käsityksiin. Tällä kaikella on kirkkolain suoja. Voidaan siis perustellusti sanoa, että vuoden 1870

kirkkolain myötä kansankirkko on luopunut luterilaisesta tunnustuksesta eikä tunnustuksella todellisuudessa ole sen elämässä sitovaa merkitystä. Nykyisen raamatunselitysoopin mukaiset tulokset näyttäivät käytännössä toimivan perusteina hyvin monenlaisille opeille. Näin Raamatun sana ei rajoita kansankirkossa esiintyvää opetusta.

Suuntausten suhde uudistuneeseen kirkkolakiin

Kansankirkon sisäiset suuntaukset ovat pääsääntöisesti tyytyneet kirkkolain tunnustuspykälän muutokseen. Joillekin liikkeille se johdonmukaisesti katsoen on välttämättömyys, jotta ne voivat opettaa tunnustuksesta poikkeaviakin oppeja.

Kansankirkollinen suuntatoiminta sekä vuoden 1870 lain säätämisen aikoihin että nykypäivänä perustuu monien oppien oikeutukseen. Ne, jotka haluavat toimia enemmän tunnustuksen mukaisesti, toivovat laista suojaa itselleen. Ne, jotka irtaantuvat tunnustuksesta hyvin paljon, ajattelevat, ettei laki heitä velvoita pysymään tunnustuksessa. Siitä, että tunnustuspykälä tällaisenaan on hyväksyttävissä, vallitsee kansankirkon sisällä, sikäli kuin olen voinut havaita, hyvin laaja yksimielisyys.

STLK:n tunnustuspykälä ja ero kansankirkon tunnustuspykälään nähden

Kirkkomme tunnustuspykälässä todetaan ensiksi: “Kirkkokunta tunnustaa, että Pyhän Raamatun sekä Vanhan että Uuden Testamentin kaikki kanoniset kirjat ovat Jumalan omaa sanaa ja ilmoitusta ja siis ainoa tuomari ja määrääjä opin ja vaelluksen asioissa. Kirkkokunta tunnustaa lisäksi, että Evankelisluterilaisen kirkon tunnustuskirjojen oppi on Pyhän Raamatun puhdasta ja väärentämätöntä oppia, koska se on Raamatusta otettu.” Sen jälkeen luetellaan tunnustuskirjojen nimet ja lausutaan: “Näiden tunnustuskirjojen opin mukaan kirkkokunnassa on opetettava, kaikki opit koeteltava ja kaikki mahdollisesti esiintyvät oppiriidat ratkaistava.”

STLK:n tunnustuspykälässä, uskonpuhdistuksen jälkeisen luterilaisen kirkon tavoin, tunnustaudutaan tunnustuskirjojen oppiin, koska niiden oppi on Raamatusta otettu. Tässä on ero kansankirkon vuoden 1870 tunnustuspykälään nähden.

Seurakuntiemme kanta heikentyneeseen kirkkolakiin 1870 on erilainen kuin useimpien kansankirkon suuntausten ja konservatiivien kanta. Todellisuudessa sen sanamuoto ei ollut tarkoitettukaan varjelemaan tunnustuksessa pysymistä. Päinvastoin se antoi vakiintuneen tilan jo ennen muutosta esiintyneille tunnustuksen vastaisille opeille.

Miten arvioimme oikeusprosesseja?

Edellä kuvatut taustat luovat valoa siihen, miten arvioimme julkisuudessa näkyviä oikeusprosesseja. Kysymys on useimmiten siitä, saako joku pastori esimerkiksi kieltäytyä toimimasta yhdessä naispastorin kanssa. Aluksi on tuotava esiin se, ettei meidän asiamme ole antaa minkäänlaisia tuomioita, vaan arvioimme asiaa enemmän periaatteelliselta kannalta.

Ensiksi on otettava huomioon apostolin opetus: *“Teille on jo yleensä vaurioksi, että käräjöitte keskenänne.”* (1 Kor. 6:7) Kun kirkon tai seurakunnan sisäisessä asiassa joudutaan käräjöimään, on tapahtunut jotakin hyvin luonnotonta. Asian selvittäminen yhteisen uskon pohjalta on osoittautunut mahdottomaksi. Maallinen ja hengellinen hallintavalta menevät sekaisin. Puoluemielisyyden kasvu on tuollaisissa tilanteissa lähes väistämätöntä.

Toiseksi voidaan kysyä, mitä tuollaisissa oikeudenkäynneissä on voitettavaa. Jos prosessi päättyy konservatiivisen pastorin voittoon, on seurauksena se, että seurakunnassa on välillä miespastorien toimittamia, välillä naispastorien toimittamia ja välillä yhteistyöhön suostuvien mies- ja naispastorien yhdessä toimittamia jumalanpalveluksia. Kirkon tunnustus ja käytäntö eivät mihinkään muutu. Seurakunnan sama opetus ei myöskään puhdistu. Kysymys on pastorin oikeudesta toimia oikeaksi katsomallaan tavalla, ei siitä, mitä seurakunta tunnustaa ja millaista opetusta se saa.

On selvää, että aiheettomasti tuomitukseksi tuleminen on väärin. Väärän tuomion kohteeksi joutuneelle kuuluu antaa tukea. Kuitenkin on huomattava, että kirkon tunnustuksen puolustamisen kannalta maallinen oikeus on väärä paikka. Siksi sellainen toive, että tuollaiset oikeudenkäynnit varsinaisesti auttaisivat kirkkoa, on väärä. Ne muistuttavat siitä, että asioita ei ole voitu ratkaista seurakunnassa, jolle niiden ratkaiseminen kuuluu.

Miksi kansankirkon konservatiivit ja STLK suhtautuvat oikeusprosesseihin eri tavalla?

Seurakuntiemme ja kansankirkon konservatiivien erilainen suhtautumistapa oikeusprosesseihin selittyy mielestäni pohjimmiltaan sillä, että näemme tunnustuksen luonteen eri tavalla. Sama asia näkyy siinä erossa, kuinka arvioimme vuoden 1870 kirkkolakia.

Kansankirkon konservatiiveille näyttää riittävän se, että kirkossa on mahdollista toimia ilman jumalanpalvelusyhteyttä naispastoreihin. Se, että kirkossa on naispastoreita ja monia muita pysyviä harhoja, ei heidän mielestään ole este siellä toimimiselle. Kuitenkaan he eivät kirkon tunnustus-

pykälän perusteella tai muutenkaan vaadi väärin oppien ja käytäntöjen poistamista. Näin he näyttävät pitäytyvän vuoden 1870 kirkkolain muutoksen tarkoitukseen eli siihen, että kirkossa sallitaan monenlaisia oppeja.

Seurakuntiemme kanta tunnustuksen luonteeseen on toinen. Se merkitsee paitsi oikeiden asioiden tunnustamista myös väärin torjumista. Vapahtaja opetti sanassa pysymistä: *“Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani.”* (Joh. 8:31) Apostoli opetti erottautumista toisin opettavista: *“Minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä.”* (Room. 16:17) Kirkon säädökset eivät ole oikeita, jos ne sallivat sekä oikean että väärän opin. Käytännön tasolla seurakuntiemme kannalta olisi mahdoton ajatus, että yhtenä sunnuntaina saarnattaisiin yhdenlaista ja toisena sunnuntaina toisenlaista oppia tai että yhtenä sunnuntaina pastorina olisi mies ja seuraavana nainen.

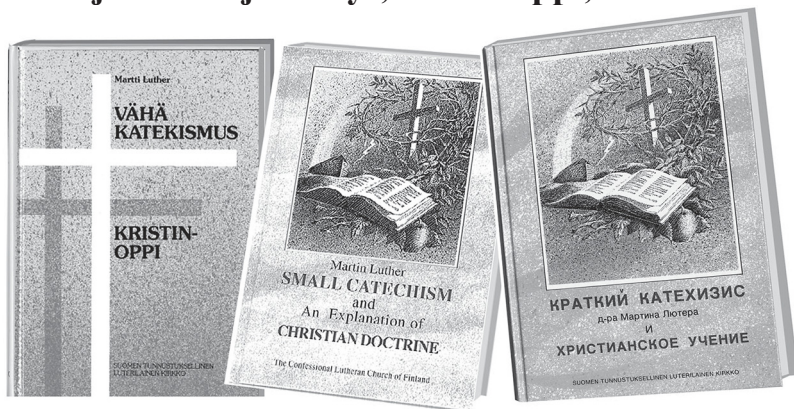
Miten annamme todistuksen nykytilanteessa?

Monelle jäsenellemme voi olla tuttu sellainen tilanne, että keskustelussa jonkun kansankirkon jäsenen kanssa havaitaan monia asioita, joista olemme samalla kannalla. Kumpikin tunnustaa ihmisen syntivelan suuruuden ja mahdottomuuden itse pelastaa itseään. Kumpikin tunnustaa, että Kristus on tullut maailmaan ja kantanut koko maailman syntivelan. Samoin yksimielisesti tunnustetaan, että Jumala antaa armonsa pyhässä kasteessa, evankeliumin sanassa ja Herran pyhän ehtoollisen sakramentissa. Tällaisesta mieli tulee iloiseksi. Tällaista sanan vahvistusta tarvitsemme itse ja siitä on oikein toisillekin puhua.

Kuitenkin, jos puhe siirtyy kysymykseen siitä, millaista oppia kirkossa saa opettaa, voi mielipiteissä olla valtava ero. Jos nykyaikaiset ilmiöt tulevat puheeksi, voi helposti käydä niin, että huomio kiinnittyy vain siihen, kuka missäkin tilanteessa näyttää olevan oikeassa. Syvemmät kysymykset tunnustuksen luonteesta ja siitä, että oikea tunnustus myös torjuu harhan, voivat jäädä piiloon. Nämä ovat kuitenkin vakavia asioita. On tarpeen olla niiden perusteista selvillä ja myös saattaa perusteita toisten tietoon. Tätä emme kuitenkaan tee siksi, että kuvittelisimme olevamme toisia parempia, vaan siksi, että Jumalan sana opettaa sitä. Viime kädessä kysymys on evankeliumin varjelemisesta, niin, että sanoma syntien anteeksiantamuksesta Kristuksen tähden ei sekaannu maailman myrskyissä vaan voi säilyä selvänä ja näin johtaa sieluja autuuteen.

Kimmo Närhi

VÄHÄ KATEKISMUS ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

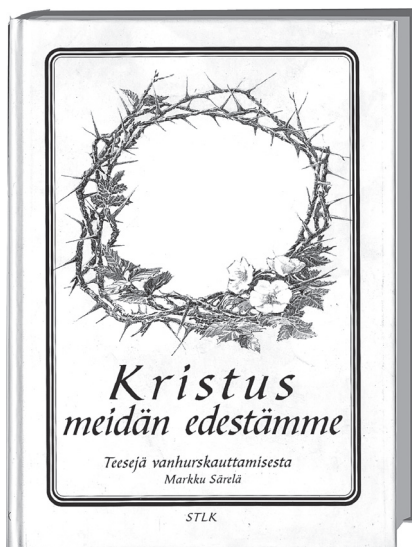
Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

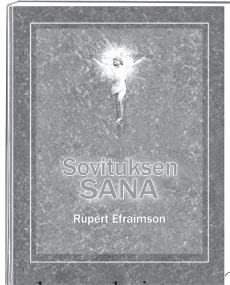
Kirjan on luterilaisen vanhurskautamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

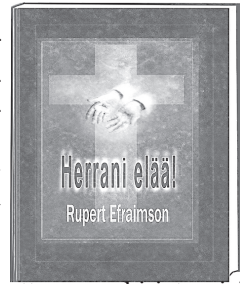

Sovituksen

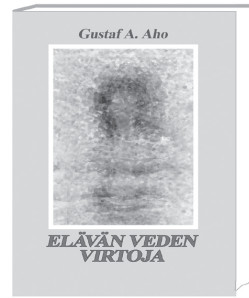
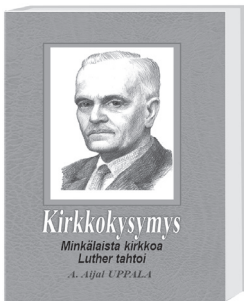
Sana ovh 20,-
Rupert Efraim-
sonin saamat ja har-
taudet on julkaistu v.
1959 – 2004
Luterilainen-leh-
dessä. Efraimsonin
puheissa ja teks-
teissä kuuluu sel-
keä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava
Jumalan sanan opetus, jolle on tunnus-
omaista luottamus Jumalan armoon
Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun
ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisille-
kin “ettei keltään saisi peittyä, miks’
Karitsa on kuollut ristillä”.

Herrani elää!

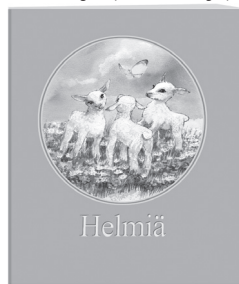
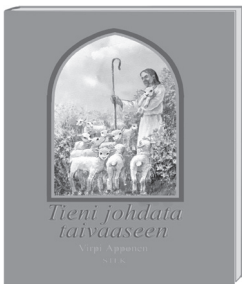
ovh 20,-
Rupert Efraim-
sonin lyhyem-
mistä hartaus-
opetuskirjoituk-
sista sekä runoista
julkaistu kirja,
Herrani elää!

Toivomme, että nämä kirjat voisi
saattaa etsiviä uskoon ja vahvistaa
kristityitä Jumalan sanan tuntemisessa
ja armon ilossa Vapahtajassamme Jee-
suksessa. Kristus on totisesti ylös-
nousseut ja Hän on uskonut meille sovi-
tuksen sanan.

A. Aijal Uppala: **Kirkkokosymys** (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvulta
ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) ovh 20 e
C. M-Zorn: **Täksi päiväksi** (hartauskirja) ovh 20 e
Gustaf A. Aho: **Elävän veden virtoja** (saarnakirja) ovh 20 e.

Vuoden 2008 aikana STLK on julkaissut Virpi Apponen: **Tieni johdata taivaaseen** (uusintapainos) ovh 8 e, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: **Helmiä** (erityisesti lapsille) ovh 4 e ja **Kristinoppi ruotsiksi** ovh 10 e.

ISBN 978-951-9318-61-5 (sid.)

"Rauha teille!" SAARNAKIRJA

Markku Särelän saarnakirjan odotettu neljäs osa on juuri ilmestynyt. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Tetralogian neljäs osa käsittelee kirkkovuoden loppupuolen tekstejä mukaan lukien luterilaisen uskonpuhdistuksen muistopäivän ja pyhäinpäivän saarnat.

Tämä viimeinen osa sisältää hakemistot koko sarjaan. Niitä ovat laaja nimi- ja asiahakemisto, raamatunkohtien hakemisto ja luettelo käytetyistä teksteistä Raamatun kirjojen mukaisessa järjestyksessä.

Saarnakirja haluaa kaikissa osissaan julistaa Kristusta, joka on ottanut pois koko maailman synnit, niin että kuka ikinä nyt häneen turvaa, saa synnit anteeksi ja pelastuu. Kirjasta löytyy vahvaa sielunruokaa ja selkeitä, luterilaista opetusta uskonopin eri alueilta. Löytäköön kirja arvoisensa paikan yöpöydällä ja rukouskammiossa sekä kotien hartauskirjana päivittäisessä tai viikoittaisessa käytössä.

Sananjulistajille kirja soveltuu käyttökirjaksi, josta he voivat etsiä rakennusaineita ja ideoita omiin puheisiinsa. Saarnoista voi löytyä vinkkejä esimerkiksi kyseisten tekstien tekstiyhteydestä, eksegeettisistä ratkaisuista, tekstin paikasta kristillisen uskon oppikokonaisuudessa, teemoista ja sovelluksista kuulijoiden rakentamiseksi.

Ykkösosasta löytyy saarnataidon perusteita opettava liite *Homiletiikan perusteita* sekä *Kotikirkon kaava*.

Tulkoon jokaiselle lukijalle todeksi kirjasarjan nimi: "Rauha teille!"

Seurakuntien yhteisiä tilaisuuksia

Pääsiäisjuhla

su 12.4. Lahdessa.

Helatorstain juhla

to 21.5. Turussa.

Nuorten päivät ja

esirippikoulu

15.-17.5. Siitamajalla.

Kirkkokunnankokous

la 23.5. Helsingissä.

Lasten raamattuleiri

ja esirippikoulu

9.-14.6. Siitamajalla.

Aikuisten raamattuleiri

7.-12.7. Siitamajalla.

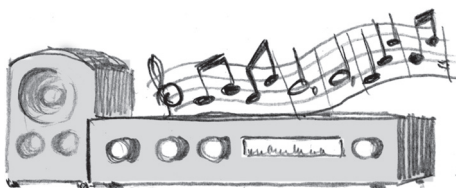
Poisnukkunut

Helsingin Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäsen Paula Mirjam Kalevala on siirtynyt ajasta Jumalan lasten lepoon 8.2.2009. Jeesus sanoi: *”Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. 26. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.”* (Joh. 11:25)

Radion iltahartaus

Iltahartaus radio YLE 1

ti 12.5. klo 18.50 pastori Kimmo Närhi

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 22.3. ja 3.5. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 15.3., 12.4. ja 24.5. *Lasten iltapäivä* la 4.4. klo 14. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* pe 3.4. klo 18. **Teologipäivä** la 4.4. alkaen klo 10.30. *Kirkkokunnankokous* la 23.5. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 18.4. klo 10 (HPE).

Helatorstain juhla to 21.5. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 16, HPE 12.4. ja 10.5. Poikkeus: Ei jumalanpalvelusta 15.3. ja 22.3. *Kristinopin peruskohdat* ti 24.3., 7.4., 28.4. ja 12.5. klo 17.

Seurakuntailtapäivä kodeissa ke 1.4. ja 6.5. klo 15. *Pyhäkoulu* tiistaisin klo 17. *Lasten iltapäivä* la 18.4. klo 14.

Pääsiäisjuhla su 12.4. alkaen klo 10.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 5.4. (HPE) ja 10.5. (HPE) klo 11. *Raamattutunti* ke 11.3. ja 15.4. klo 14.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 22.3., 5.4., pe 10.4. (HPE), ja su 19.4. klo 11.

Siitamaaja: Talvileiri 12.-15.3. Nuorten päivät ja esirippikoulu pe 15.-su 17.5.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 29.3. (HPE) ja 19.4. (HPE) klo 11.

Pori, *Jumalanpalvelus* (HPE) la 18.4. klo 15.30 Branderilla, Uikunkuja 8.

Kokkola: *Jumalanpalvelus ja HPE* to 19.3. klo 18, to 9.4. klo 18 ja to 7.5. klo 18.

Vaasa, Kirjastonkatu 5: *Jumalanpalvelus* pe 20.3. ja ti 19.5. klo 18.

Kontiolahti/Pyhäselkä/Liperi: *Jumalanpalvelus ja HPE* ke 18.3. ja 29.4. klo 18.

Koskenpää: *Jumalanpalvelus* pe 17.4. (EB) klo 13 Tiensivussa.

Kyyjärvi: *Jumalanpalvelus* la 28.3. (HPE, KN, EB) Martti ja Kyllikki Lehtolalla ja 25.4. (EB) Elma Murrolla klo 13.

Haapamäki: *Jumalanpalvelus* pe 27.3. klo 13.

Jyväskylä: *Jumalanpalvelus* la 25.4. (EB) klo 18.

Hankasalmi: *Jumalanpalvelus* la 28.3. klo 18 (HPE, KN, EB).

Tyrnävä: *Jumalanpalvelus* pe 8.5. (HPE) klo 15.30.

Rovaniemi: *Jumalanpalvelus* la 9.5. (HPE) klo 10.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

**Luterilaisen tilausmaksu
vuonna 2009**

kotimaassa 25 e ja ulkomaille 35 e.

Sisälllys:

Uskollisen palvelijan tuoma siunaus, Martti Luther.....	74
Kristuksen ylösnousemus – seurakunnan toivon perustus, KN.....	75
Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa, KN.....	77
Marianpäivänä, RE	81
Jeesuksen ylösnousemisen merkitys, KN.....	82
Rakastatko lähimmäistäsi Jumalan tahdon mukaisesti? R.G.W.....	84
Kaksi suurta tapahtumaa, RE.....	87
Luterilainen Lastenosasto, TM.....	89
Raamatun inspiraatio on ihme, MS.....	97
Kertakaikkinen uhri, KN.....	98
Oikeusprosesseista kirkon asioissa, KN.....	100
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	106 -111

Kansi: Herrani elää Joh. 20: 11-18, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2009: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Säreälä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com